

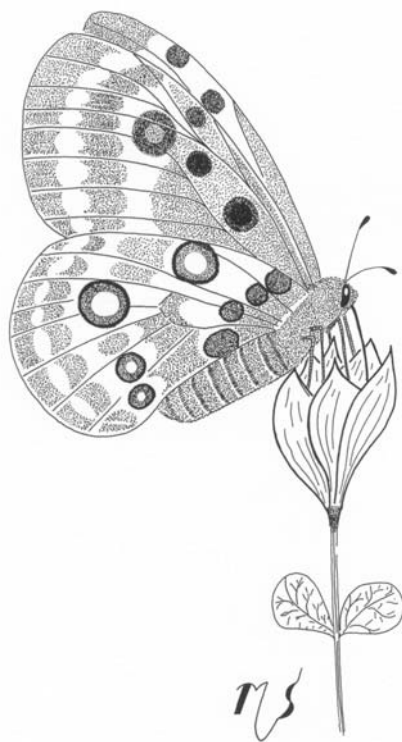

Ako jasoň Červenoočka uniesol vetrisko Fujavisko vysoko nad mraky

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Motýľ jasoň Červenoočko žije v skalnom prostredí Čierneho kameňa v úplnom závere dolinky Olinky. Najradšej poletuje okolo skál a zbiera sladký nektár z kvetov, ktoré tam rastú. Rád sa tiež kúpe v hrejivých lúčoch Slnka Zlatoviečka.

Raz sa jasoň Červenoočko pred vetriskom Fujaviskom nestihol ukryť do svojej skrýše v skalnej škáre. Namosúrený vietor ho prekvapil na horskej lúke, kde si poletoval z kvetu na kviet. Tam ho odrazu vetrisko Fujavisko schytil a unášal do výšky. Darmo kričal o pomoc. Nikto ho nepočul a ani vetrisko si nedal povedať, aby ho neodnášal preč od Čierneho kameňa.

Jasoň Červenoočko - jasoň červenooký

- Vetrisko Fujavisko, pust' ma, už ma tu začína oziabať mráz! - prosil uzímený jasoň Červenoočko. - Ak ma vynesieš ešte vyššie, tak tu načisto zamrznem. Kde sme to teraz, veď nič nevidím?

- Letím cez oblaky, - odvetil vetrisko Fujavisko. - Ešte vyletíme nad ne, aby som sa pozdravil so Slnkom Zlatoviečkom.

- Už aby sme tam boli, je mi hrozná zima, - drkotal jasoň Červenoočko.

- A ty si myslíš, že tam nad oblakmi ti bude teplo? - zasvišťal vetrisko Fujavisko, - Tam má svoj večný domov mráz Štipl'avček.

- Tak ma tam neunášaj, lebo naskutku zahyniem! - prosikal jasoň Červenoočko. - Čo také som ti urobil, že si ma uchytil z lúky a chceš ma zahubiť?

NA TÚRU S NATUROU

- Len tak z roztopaše som dnes v dolinke Olinke vyčíňal, - odvetil vetrisko Fujavisko. - Teraz sme však už nad oblakmi a tak si voľný. Let' si kam len chceš. Aj tak sa už do dolinky Olinky živý nevrátiš. Cha,cha,cha!

- Ako tu len štípe ten mráz Štipl'avček, - povzdychol si Červenoočko. - Odtiaľto sa ja veru už živý do dolinky Olinky nevrátim. Slnko Zlatoviečko, povedz mi, prečo tu hore nad mrakmi vôbec nehreješ?

- Vetrisko Fujavisko ťa vyniesol príliš vysoko nad oblaky, kde vždy býva mráz, - vysvetľovalo Slnko Zlatoviečko. - Tu moje lúče strácajú všetko teplo a zázračnú moc.

- A ja som si niekedy myslel, že čím bližšie by som k tebe letel, tým by si ma viac zohrievalo. - priznal sa jasoň.

- To nie je vôbec pravda, - odvetilo Slnko Zlatoviečko. - Keby ťa bol vetrisko Fujavisko vyniesol ešte vyššie, tam by ťa bol mráz Štipl'avček načisto zamrazil. Teraz sa však poponáhľaj dolu do dolinky Olinky, lebo tu naozaj zamrzneš a potom ťa už nevykriesim.

- Ale ako tam mám zletieť, keď neviem, kam ma vlastne vetrisko Fujavisko zanesol? - povzdychol si jasoň. - A ako mám preletieť cez husté oblaky?

Murárik Šplháčik - murárik červenokrídly

- Len sa spust' rovno dolu a keď zletíš pod oblaky, uvidíš tvoj rodný Čierny kameň, - radilo mu Slnko Zlatoviečko.

- Dobre, skúsím to, ale veľmi sa bojím. - odvetil Červenoočko. - A čo ak začne pršať? Potom zahyniem.

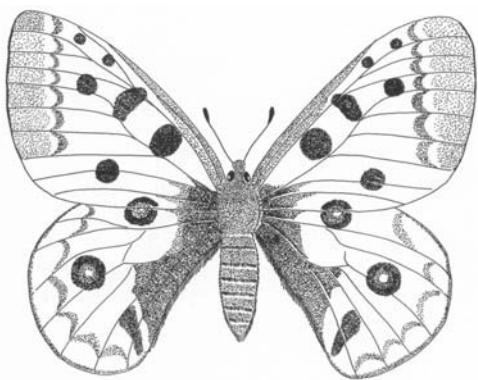
- Len sa nič neboj, - posmeľovalo ho Slnko. - Vetrisko Fujavisko sem nad

oblaky už raz vyniesol aj murárika Šplháčika, ba aj iné vtáčiky a všetky trafili nazad domov do dolinky Olinky.

Posmelený jasoň sa pustil na cestu cez hustý sivý závoj mrakov. Veľmi sa bál, že sa rozprší. Slnko Zlatoočko však malo pravdu, pršať nezačalo a keď jasoň pod sebou zbadal dolinku Olinku, od údivu zhíkol: - To je ale krása! Aká je len dolinka Olinka odtiaľto pekná. A ako sa nad ňou vypína moja rodná skala Čierny kameň.

Jasoň Červenoočko sa nevedel vynadávať na všetky zátišia dolinky Olinky. Keď sa však už dosť pokochal krásou, začal klesať kolembavým letom. Ako klesal, bolo mu teplejšie a teplejšie. Keď sa vrátil na lúku, nepoznával ju. Vetrisko Fujavisko všetky kvety poolamoval a stromy povyvracal. Nikde nebolo ani živej duše.

Jasoň Červenoočko - jasoň červenooký

- *A to čo, vari vás všetkých vetrisko Fujavisko niekam poodnášal, keď tu niet nikoho?* - volal prekvapený jasoň.

- *Neuniesol nás nikam, ale ešte sme vo svojich skrýšach,* - ozval sa murárik Šplháčik. - *Mňa však vetrisko Fujavisko naozaj raz uniesol až hore nad oblaky. A veruže som sa vtedy veľmi bál... Tam hore ma štípal mráz Štipl'avček tak, ako keď je tu zima.*

- *Nemusíš mi o tom veľa hovoriť,* - odvetil Červenoočko. - *Ja som sa len teraz sponad mrakov vrátil. Len-len že som tam v l'adových objatiach Štipl'avčeka nezamrzol. Aj mňa tam uniesol vetrisko Fujavisko.*

- *To si mal ale veľké šťastie, že ťa nevyniesol tak vysoko ako mňa,* - podotkol murárik Šplháčik. - *Mňa uniesol do takej výšky, kde prebýval taký mráz Štipl'avček, akého som tu na Čiernom kameni ešte nezažil.*

- *Tak vysoko ma až neuniesol, ale aj tak som poriadne premrzol z toho nedobrovoľného výletu tam hore,* - odvetil jasoň. - *Teraz sa musím vyhrievať na Slnku Zlatoviečku, aby som trochu ožil.*

A tak sa jasoň Červenoočko oddával horúcemu kúpeľu Slnka Zlatoviečka do konca dňa. Každému stvoreniu, ktoré sa pri ňom vtedy zastavilo, porozprával o svojom únose nad oblaky, kam ho zavial roztopašný vetrisko Fujavisko.